

Sygn. akt: WO 19/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz

bez udziału stron, w sprawie R. P., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2017 r. z inicjatywy Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. z dnia 22 listopada 2017 r., o przekazanie, na podstawie art. 37 k.p.k., sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Wojskowemu Sądowi
Garnizonowemu w L.**

UZASADNIENIE

Prokurator Działu do Spraw Wojskowych Prokuratury Rejonowej w W. postanowieniem z dnia 29 września 2017 na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył śledztwo w sprawie „niedopełnienia w okresie od kwietnia 2017 r. do dnia 29 maja 2017 r. w P. w toku prowadzonego śledztwa PR 5 Ds.2017 obowiązków służbowych przez ustalonego oficera w stopniu kapitana – prokuratora Działu do Spraw Wojskowych Prokuratury Rejonowej w P., polegającego na niepoinformowaniu pokrzywdzonego R. P. o możliwości ubiegania się o zwrot

kosztów podczas przesłuchania w dniu 09.05.2017 r., niepoinformowaniu o przekazaniu sprawy z jego zawiadomienia do dalszego prowadzenia z Prokuratury Rejonowej w W. do Prokuratury w P., czym działano na szkodę interesu prywatnego R. P.”, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k., wobec stwierdzenia, iż czyn nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego.

Na powyższe postanowienie zażalenie do Wojskowego Sądu Garnizonowego w P. złożył R. P., wnosząc o jego uchylenie w całości, jako niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym.

Sąd ten wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z argumentacją, że prokurator któremu skarżący zarzuca popełnienie m.in. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., przez szereg lat pełnił zawodową służbę wojskową w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w P., odbywając etatową aplikację sądową, wobec czego jest blisko znany wszystkim sędziom orzekającym w tym sądzie z codziennej działalności służbowej.

Ponadto, wskazano na sprawy, które z podobnego powodu zostały przekazane przez Sąd Najwyższy innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania.

Uznając postanowienie za uzasadnione Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Artykuł 37 k.p.k. zawiera regulację, która (wyjątkowo) dopuszcza możliwość zmiany właściwości miejscowej sądu.

Wyjątkowość wynika z dwóch faktów.

Po pierwsze, przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania może nastąpić tylko wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Po drugie, rozstrzygnięcie w tym zakresie pozostaje w gestii najwyższego organu sądowego, którym jest Sąd Najwyższy.

Nie ma uniwersalnych kryteriów do oceny, jakie okoliczności mogą wpłynąć na „dobro wymiaru sprawiedliwości”. Są natomiast judykaty, które wskazują jakie okoliczności mogą wpływać na swobodę wyrokowania, a tym samym uzasadniają potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, celem uniknięcia czynnika podważającego niezawisłość sędziego.

Jednym z nich może być ustalenie, że w następstwie konkretnych okoliczności w społecznym odbiorze może powstać (nawet błędne) przekonanie, że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana (zob. LEX nr 53042, OSNwSK 2003/1, poz.853).

Na tę okoliczność powołał się Sąd inicjujący potrzebę przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Wskazane w uzasadnieniu tej inicjatywy fakty nie budzą żadnych wątpliwości, a zatem są przekonujące i dlatego należało postanowić, jak na wstępie.

kc

Pouczenie: Na postanowienie zażalenie nie przysługuje.